

A. F. HARROLD

HAYALI

Resimleyen: EMILY GRAVETT

Çeviren: Ebru Gündem Kızıldağ

Giriş	11
Birinci Bölüm	13
İkinci Bölüm	25
Üçüncü Bölüm	37
Dördüncü Bölüm	66
Beşinci Bölüm	81
Altıncı Bölüm	95
Yedinci Bölüm	113
Sekizinci Bölüm	134
Dokuzuncu Bölüm	145
Onuncu Bölüm	162
On Birinci Bölüm	173
On İkinci Bölüm	184
On Üçüncü Bölüm	194
On Dördüncü Bölüm	218

GİRİŞ

Amanda ölmüştü.

Kelimeler göğsünde bir oyuk, içine düştüğü bir kuyu gibiydi.

Nasıl olabilirdi?

Amanda nasıl ölebilirdi?

Ama onu kendi gözleriyle görmüştü. Nefes almıyordu. Ölmüştü.

Rudger kendini hasta gibi hissetti. Kaybolmuş hissetti. Dünyanın ellerinden kayıp gittiğini hissetti.

*Parkta dizlerinin üzerine çöktü, etrafındaki çimenlere ve ağaçlara baktı. Kuşların şakıdığını duyabiliyordu. Bir sincap ona aldırma-
dan önündeki yolda sekerek ilerledi.*

Her şey nasıl bu kadar yeşil olabiliyordu? Amanda ölmüşken her şey nasıl böyle canlıydı?

Berbat bir cevabı olan berbat bir soruydu bu: Bir kızın ölümü dünyanın geri kalanı için pek az öneme sahipti. Bu ölüm kendisini

yıkabilir, Amanda'nın annesini mahvedebilirdi ama o park, o kasa-
ba ve dünya hiçbir şey değişmemiş gibi var olmaya devam edecekti.

Oysa Rudger değişiklikleri severdi, Amanda odaya girdiğinde
her şeyin canlanmasını, Amanda'nın hayal gücüyle odayı renklendi-
rişini, ayrıntıları dolduruşunu, bir abajuru tropikal bir ağaca, dosya
dolabını bir korsanın hazine sandığına, uyuyan bir kediyi bir saatli
bombaya döndürüşünü severdi. Amanda'nın zihni ısıt ısıldı, dünya-
yı aydınlatırdı ve Rudger da o dünyanın bir parçasıydı. Oysa şimdi...

Parkta etrafına bakındı. Burası Amanda'nın yepyeni bir dünya
olduğunu hayal edebileceği türde bir yerdi ama Rudger ne kadar
dikkatle bakarsa baksın, park inatla park gibi olmaya devam etti.
Rudger, yeterli hayal gücüne sahip değildi.

Hatta kendini hayal edecek kadar bile hayal gücünün olmadığını
düşündü.

Ellerinin içinden ağaçların solgun hatlarını görebiliyordu. Silik-
leşiyordu. Onu düşünecek, onu hatırlayacak, onu gerçek yapacak
Amanda olmadan, sessizce siliniyordu.

Rudger unutuluyordu.

Uykusu geldi, gitgide arttı uykusu.

Silinip gitmek nasıl bir şey olurdu? Tamamen yok olmak?

"Zaman gösterecek," diye düşündü, "pek yakında, zaman göste-
recek."

Kuşlar ona ninni söyledi.

Serin güneş ışıldadı. Uykuya dalmıştı.

Ve sonra sakın, berrak bir ses, "Seni görebiliyorum," dedi.

Ve Rudger gözlerini açtı.

O akşam Amanda Shuffleup gardırobunun kapağını açtı ve montunu bir oğlanın üzerine astı.

Kapağı kapatıp yatağına oturdu.

Üst kata koşturmadan önce ayakkabılarını çıkarmamıştı ve ayakları ıslaktı. Üstelik, ıslak olan sadece ayakları değildi. Çorapları ve ayakkabıları da sıırılsıklamdı. Hem de tamamen, bağcıkları da dahil.

Düğümleer soğuk, ıslak ve sert oldukları için çözölmeyi reddediyorlardı. Parmak uçlarıyla düğümleeri açmaya çalışınca tırnakları acıdı. Düğümleeri açamadan parmaklarının kopacağıını sandı.

“Düğümleer asla açılmazsa ayakkabılarıımı asla çıkaramam,” diye düşündü. Ve bu da hayatı boyunca ıslak ayakkabılarla yaşaması anlamına geliyordu. Üstelik sonsuza dek aynı ayakkabıları giymesi gerekecekti. Amanda (size mutlulukla söyleyeceğı gibi) kirli ve eski lastik ayakkabılar giymekten *hoşlanan* bir kızdı (çünkü rahatlardı ve kirlenmeleri önemli değildi çünkü zaten kirliydiler) ama

kendisi bile bir gün *farklı* ayakkabılar giymek isteyebileceğini hayal edebiliyordu.

Ve ayrıca, “*Ya ayaklarım büyümek isterse?*” diye düşündü. Okulda Bayan Short onlara saksıda bir ağaç göstermişti. Karahindiba boyunda bir meşe ağacıydı, küçük bir saksıda büyüdüğü için o boyda kalmıştı.

Amanda eğer ayakkabılarını çıkaramazsa, hayatının geri kalanında ayakları bir kız çocuğununki kadar kalacaktı, tıpkı kökleri küçük saksıya sıkışmış ağaç gibi. Şimdilik bu bir sorun değildi ama bundan on yıl sonra, ayaklarının şimdiki numarasında olması pek de iyi bir şey sayılmazdı. Doğrusu, berbat bir durum olabilirdi bu.

Ayakkabıları çıkarmak şimdi her zamankinden daha önemli hale gelmişti.

Amanda aceleyle sırlıslıkam düğüme yöneldi ama düğüm hiç gevşemedi.

Bu yüzden, bir an sonra duraksadı. Ayaklarının yan taraflarına baktı. Düşündü. Hımladı. Söylendi. Yeniden hımladı.

Ardından bir kedi kadar hızlı şekilde şifonyerine koştu, birkaç çekmeceyi açtı, içlerini karıştırdı ve aradığı nesneyi eline alana kadar bir sürü şeyi yere saçtı.

“İşte!” dedi yüksek sesle. O an kendini ağaca bağlanmış bir ejderha bulmuş ve onu serbest bırakmak için tam da aradığı şeyi (diyelim ki bir kılıcı ya da ejderhaların nasıl kurtarıldığı hakkında bir kitabı) çantasından çıkarmış gibi hissetti.

Tekrar yatağın kenarına oturan Amanda bir ayağını kucağına aldı, düğümü yukarı çekti ve makasın tek bıçağını ayakkabının di-

liyle gergin bağcığın arasına sokarak basit ve mutluluk verici bir *kırtla* ipleri ikiye böldü.

Uçları açığa çıkan bağcığı hızla aşağı kadar gevşeterek ayakkabısını çıkardı, çorabıyla birlikte odanın bir köşesine fırlattı.

Islak ayak parmaklarını özgürce hareket ettirdi.

Bir an sonra aynı şeyi diğer ayakkabısında tekrarlayıp onu da aynı köşeye fırlattı.

Amanda sırtüstü yatağa uzandı. Ayakları solgundu ve üşümüştü. Onları hohlayıp ısıtırken bir yandan da yorganla kuruladı.

O, yani Amanda Shuffleup, bir dâhiydi. Bu kadarı apaçık ortadaydı. “*Başka kim böylesine kısa sürede böyle basit bir çözüm bulabilirdi ki?*” diye düşündü. Eğer Vincent ya da Julia (bunlar okuldan arkadaşlarıydı) eve ıslak ayakkabılarla gelselerdi ayaklarında hâlâ ıslak ayakkabılar olurdu ve ayakları da *gerçekten* çok üşürdü. Öylesine üşürdü ki muhtemelen zatürreye yakalanırlardı.

Ama tabii bu asla olmazdı çünkü Vincent ve Julia cumartesi öğleden sonralarını yağmurun altında, bulabildikleri en büyük su birikintilerinde zıplayarak geçirmezlerdi. Ama bu sadece tek bir şeyi ispat ediyordu.

“Amanda!” diye bir ses duyuldu merdivenlerin dibinden.

“Ne?” diye bağırarak yanıt verdi Amanda.

“Yine halıları çamur mu yaptın?”

“Hayır.”

“O halde neden halıda çamur var?”

“Ben yapmadım anne,” diye bağırان Amanda ayaklarını yere doğru sarkıtıp ayağa kalktı.

Yukarı gelen ayak sesleri vardı.

Islak ayakkabıları yerden aldı. Aslında, *azıcık* çamurlulardı. Bir bakıma yani. Eğer gerçekten dikkatle bakarsanız.

Ellerinin ucunda sallanan ayakkabılarla bir an öylece durdu. Eğer annesi içeri girip onu ayakkabılarını böyle tutarken bulursa ve ayakkabılarının tabanlarındaki çamuru görürse, *hemen bir sonuca varırdı*. Amanda'nın ayakkabılardan kurtulması gerekiyordu, hem de hemen.

Pencereyi açıp onları dışarı fırlatmak çok uzun sürerdi ama yatağın altına sokuşturabilirdi. Ne var ki Amanda'nın yatağı, *altı* olmayan yataklardandı; onun yerine büyük çekmeceleri vardı ki onlar da şimdiden önemli eşyalarla tıka basa doluydu.

Geriye tek seçenek kalıyordu.

Gardırobunun kapağını açtı ve ayakkabıları içine fırlattı.

Ayakkabılar hâlâ montunu tutan oğlana çarptı ve karnından sekip haliye düştü. Oğlan, "Ah!" dedi.

Amanda odanın kapısı hızla açıldığı sırada tam da ayakkabılarını düşürdüğü için oğlanı azarlamak üzereydi.

Annesi, annelerin sinir bozucu bir şekilde yaptığı gibi, “Amanda Primrose Shuffleup,” dedi. (Anneler isminizi tam olarak hatırlayabilirlerse, sizin bir şekilde daha çok azarlandığınızı hissedeceğinizi düşünüyor olabilirler. Öte yandan, isimlerinizi muhtemelen onların koyduğunu düşünürsek, bunu hatırlamaları o kadar da etkileyici bir şey sayılmaz.) “Yukarı çıkmadan önce antrede ayakkabılarını çıkarma konusunda sana ne demiştim?”

Amanda bir an sesini çıkarmadı. Hızlıca düşünüyordu ama kafa karışıklığı üstün geliyordu.

Öylece kalakalmıştı. Annesi kapısının hemen önündeydi. Açık olan gardırobun içindeyse daha önce hiç karşılaşmadığı bir oğlan duruyordu. Çocuk kendisiyle aynı yaşlarda görünüyordu. Elinde Amanda’nın üzerinden sular damlayan montunu

tutuyor ve kendisine gergin bir şekilde gülümsüyordu.

Bu biraz tuhaftı ama annesi çocuğun konusunu açmadığı sürece Amanda ondan söz etmesi gerektiğine karar verdi.

“Kendini savunmak için ne söyleyeceksin bakalım?”

Amanda oğlanla arasında yan yatmış halde yerde duran ayakkabıları göstererek “Bağcıklarında düğümler vardı,” dedi. (Çocuğun ayakkabılarının da tıpkı kendisinininkiler gibi olduğunu fark etti ama daha temizlerdi çünkü çocuk su birikintilerinde zıplamamıştı.

“Bendeki de şans işte,” diye düşündü, “gardırobunda bir çocuk beliriyor ve o da tıpkı Vincent ile Julia gibi pislenmekten korkuyor. Hıh!”)

“Düğümler demek?” Annesi bunun yeterince iyi bir mazeret olup

olmadığına karar vermeye çalışır gibi kelimeyi ağzında yuvarladı. “Düğümler. Düğümler.”

“Kesinlikle. O yüzden de buraya çıkmam gerekiyordu,” diye devam etti Amanda, “makası almak için, yoksa sonsuza dek bu ayakkabıların içine sıkışıp kalacaktım. Ve ayaklarım büyümecekti ve...”

Annesi sert bir sesle, “Peki bu ne?” diyerek Amanda’nın saksıda büyüyen ağaçlarla ilgili aydınlatıcı söylevini başmadan bitirdi.

Amanda konuşmayı bıraktı ve annesinin parmağının ucundan dosdoğru gardıroba uzanan görünmez çizgiyi takip etti.

Eğer Amanda kendi annesi olsaydı, yapacağı ilk şey herhalde bu olurdu. Islak ayakkabıları falan boş verip oğlanı sorardı. Şöyle düşündü (kendisini annesi olarak hayal ede-

